

Pan plukovník.

L. Furrer.

Před dvaceti roky připojil ke svému titulu a charaktristické záležnosti písmena "v. v.". Při tom však zůstal mladě mládý a ním byl ve své době v ústřední věku, pospíchal si, nespíchal si, plavil vlasy takovou sponou, lýčel květy. Pan plukovník byl svobodněm. Získal si nedaleko města matebnou vilu ve venkovském zátisí, umístěnou ve středu rozkošné zahrady a zbudovanou dřevěnými podlažkami moderní architektury.

Nudu službu odpovídku si krátěl pan plukovník na venkově tím, co mu práce skýtala boží přirody: chystal ryby, střílel, nebo zahradoval. Odpovědně prodávával se vždy po dniu na trhu, nebo chodil po lese.

Nedávno vrátil se posledním večerním vlakem z města, když jej opět po delším čase byla za vedla rovná po dvanácti. Umaven chlebě se již odehrál do ložnice a nlehnouti, když kdosi prděl ve vřelém zvukem i zahradních vrstev.

Pan plukovník byl pozdní na večerní plukvapení i spěchal ven, otevřel.

Malá, elegantní a krásna dívka stála na silnici před vraty a chtěla se jak svytkou.

"Promiňte, pane?" jala se žebráti omluvným hlasem, "prosím, můžete mi smlouku? Jsem prona sledována neznámými muži..."

Hořka se jí pokrivala a vstala k domu. Ztrávil jsem dva deně u své matky i sousem a obel a nyní vracím se do města ke svému muži..."

"Vstápte jen milostpaní," zvolal netivě pan plukovník a neprodleně odvěl klíčem v zámku za hradiční vrát. "Měla jste pravdu a správně jste jednala, že jste se přišla dovést na ochranu, neboť spatřil jsem dáma obel bytí vyřazen do posledního dechu..."

"Děť počkejte chvilku, prosím, vyčkejte doznít budovy?"

"Děť jste laskav, slyšel jsem patřičně. Svědomí mě trápeno jeho vyřazením, že neznámou dobrovolníci vašeho vyvepavání..."

"Milostivá paní, nedotýkejte se takových milokostí!"

"Nuže tedy, použiju vaší gahnuv nabídky."

Pan plukovník zavlel dáma do salonu.

"Ach, jak je zde všechno krásné!" prohlédla slůžka paní, když se byla rozhlédla po komnatě.

Pan plukovník jí pobídl, aby se posadila do měkkého křesla a učinila si pohodu.

Krásná paní děkuje, tomu vyhověla.

Bylo to opravdu rozkošné ženské stvoření: měla tmavý vlas, velké jiskřivé oči, stříhý vzrůst a hřejivé úsměv...

"Nebudu vás, pane, dlouho rušit," ozvala se po chvíli, "můj neobvyklý muž měl by o míle starosti plnou hlavu. Sotkám zde jen tak dlouho, až zmizí moji proslavené dočtyři..."

"Prosím, milostivá paní, počkejte si jen hojně času."

"Ach, dobrý pane, kdybyste byl jen zábrhelý by hrozně řeči oněch lidí! Obcházela mne hrůza a zde kladí..."

"Ti lidé! Ale dovolte, milostivá, nejdávna jste snad sama trochu ukvapeně, když jste se o tak pozdní hodinu vydala bez průvodu na cestu do města?"

"Dostud jsem toho nikdy nepoznala. Jak jsem ráda byla, ztrávila jsem dnešní večer u své matky. Vyprávějí jme si z potůček a potom hrála jsem na kyrtaru, zpívala písně, čus napa matka učila v dětství, čus napa zorovaně předal a o desátě lidí..."

než seznala jsem, že mi ujedlo přední vlák, jímž mi bylo možno vrátiti se do města k muži. A protože jsem mi slíbila, že ještě dnes určitě přijdu, odhodlala jsem se na cestu pěšky... Sousedka matka nabídl se mi slova, že mne vyprovodí, ale já to zamítla, myslela jsem si, že cesta není tak daleká a doufala jsem, že se mi v blízkosti města nepleho státi nemůže. Není ovšem vidim, jak jsem se klamala... Aho, teď již, pane, musím jít, čas opět valně pokročil."

"Jak že, milostivá? Vy byste chtěla?"

"Nemohu zde přece zůstat! Já Mleho rána!"

"Jsem dalek myslenky, abych vám, milostivá paní, nabídl i v tom směru nějakou polnostivost."

"Ach, pane, nemohla bych byt ani přjet. Vždyť mne sám vyprovodil, zabavil jsem se, když jsem byla v blízkosti města, a se mnou musím jít. Čas opět valně pokročil."

"Jak že, milostivá? Vy byste chtěla?"

"Nemohu zde přece zůstat! Já Mleho rána!"

...

"Nemohu zde přece zůstat! Já Mleho rána!"

...

"Nemohu zde přece zůstat! Já Mleho rána!"

...

"Nemohu zde přece zůstat! Já Mleho rána!"

...

"Nemohu zde přece zůstat! Já Mleho rána!"

...

"Nemohu zde přece zůstat! Já Mleho rána!"

...

"Nemohu zde přece zůstat! Já Mleho rána!"

...

Zprávy z Čech.

Sedmá v srpnu. Plzeň. I. H. ...

...

Zelené mládí.

Napsal dr. J. A. Hrdina.

Dnes tady stojí výhledlý dům ...

...